SARA MIA VELINSKÁ

ÔSMY HRIECH

1. DIEL

STRHUJÚCI PRÍBEH LÁSKY
DVOCH BRATOV K JEDNEJ ŽENE

SARA MIA VELINSKÁ

ÔSMY HRIECH

1. DIEL

ÔSMY HRIECH

I. vydanie
Copyright © 2026 Sara Mia Velinská

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 92. publikáciu

www.moderneromany.sk

Moderné romány

moderne_romany

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

TBB

ISBN 978 - 80 - 8214 - 272 - 6

PDF 978 - 80 - 8214 - 273 - 3

EPUB 978 - 80 - 8214 - 274 - 0

MOBI 978 - 80 - 8214 - 275 - 7

SARA MIA VELINSKÁ

ÔSMY HRIECH

1. DIEL

MODERNÉ
ROMÁNY

Copyright © Sara Mia Velinská 2026

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu
bez písomného súhlasu vydavateľstva.

Balet a chirurgiu spája rovnaký nemilosrdný zákon:
jediný milimeter delí majstrovstvo od katastrofy.

PROLÓG

„Život je to, čo sa ti stane,
kým si robíš iné plány.“

(John Lennon)

Tristan

Ten deň bol trhlinou v mojom živote.

Podlomila piliere, ktorých existenciu som si neuvedomoval, kým sa nerozdrvila zem, po ktorej som sebavedome kráčal vo svojom pohodlí a naivite. Rozmazala kontúry jasnej budúcnosti, akú si vie nedbalo a naduto nakresliť iba šestnásťročný chlapec, nebojácny, neporazený a neskúsený.

Časom prišli ďalšie trhliny, ale žiadna nebola ako prvá.

Prinútila ma dospieť.

* * *

Voda príjemne chladila. Ľahko som kĺzal v kraulovom manévri. Hlava sa mi pod hladinou zbavovala horúčavy a zvyškov alkoholu po včerajšej noci. Každý pohyb zosúladil svaly celého tela, poháňal ho vpred. Modrá farba a dutý šum, do ktorého voda tlmila zvuky, ma uvoľňovali.

Po dvadsiatej dĺžke som sa vynoril a predlaktia zložil na okraj bazéna.

Naskytol sa mi výhľad na Albertovo vychudnuté telo v oranžových bermudách. Pokúšal sa o tanečný pohyb, ktorým by u Xénie a Petry, opaľujúcich sa obďaleč, aktivoval prapôvodný obdiv k alfasamcovi v ruji. Možno za to mohli jeho mdlé pohyby dedka s pokročilou artrózou na monotónny rytmus aktuálneho hitu, ale baby neaktivovali ani pohľad. Zato jeho pôvodne biela pokožka začínala mať vďaka júnovému slnku farbu paviánieho zadku a dlažba okolo bazéna osladla od systematicky vylievaného (dnes už tretieho) mojita.

Vyliezol som z bazéna a siahol po osuške.

„Odlož ten pohár, lepím sa k dlažbe," zamrmlal som a drsne si vysušil vlasy.

Pristál na mne Xéniin pohľad. Žmurkol som na ňu, na čo sa ladne postavila z ležadla a vybrala sa ku mne.

Albert sa tanečným krokom začal hýbať smerom k osamotenej Petre. Spieval oduševnene, pokiaľ mu to dovolila biedna znalosť textu.

Petra na neho zazrela ponad slnečné okuliare.

„Ježiš," zastonala, prstom posunula okuliare na koreň nosa a hlavu zložila späť na ležadlo.

Xéniine výstavné dvojky, ktoré pevne stáli v ružových bikinách, sa ocitli v mojej blízkosti. V noci mi ich ukázala v celej nádhere a dovolila, aby som ju prstoval až do orgazmu. Jej prvého, na čo som bol hrdý. A odmenený – urobila ma rukou.

Inými slovami, blahorečený bol rodinný výlet, z ktorého som sa vyvliekol pod zámienkou, že sa musím učiť na koncoročné písomky. Celý víkend som mal dom pre seba, čo znamenalo, že už druhý deň u mňa flámovala takmer celá trieda a ja som si poctivo opakoval anatómiu ženského tela a ingrediencie miešaných drinkov. My štyria sme sa zobudili pred obedom, ostatní ešte dospávali divokú noc.

Xénia si uväzovala dlhé vlasy čokoládovej farby do vysokého drdola a pritom si obzerala môj hrudník.

„Natrieš ma?“ pokúsila sa o zmyselný tón, no vyznel trochu lacno. Koketne zažmurkala mihalnicami, na ktorých jej odvčera zostali zlepené hrudky čiernej maskary.

„Poď,“ chytila ma za ruku s pohľadom, v ktorom vládla sladká výzva. Viedla ma k svojmu ležadlu a ja som si zatiaľ lačne obzeral jej vypuklý zadok.

Petra sa načiahla za Albertovým drinkom. „Buď už ticho a daj mi napiť, z toho hluku mi ide prasknúť hlava.“

Zo susednej záhrady k nám doliehali detské pesničky Spievankova, či ako sa volala tá „diabolská“ kapela. Otravná sopľaňa mi nimi pravidelne pila krv, odkedy sa pred pár týždňami nasťahovala s rodičmi do vedľajšieho domu. Ešte som ju nevidel, iba poznal jej prenikavý spev, ale už som ju stihol úprimne neznášať. Vždy, keď som zosilnil moju hudbu, aby som nepočul tie detské odrhovačky, ten malý satan ich vypeckoval schválne ešte viac.

Albert konečne prestal bliakať a podal Petre svoj pohár. „Nechceš si zaplávať? Máme pre seba celý bazén, ko-

čička.“ Významne zakmital neexistujúcim obočím. Mal ho biele ako vlasy a na slnku splývalo s pokožkou.

Petra vyprskla mojito na dlažbu. „Kočička?“ rozkašľala sa. „Už ti niekto povedal, že takto nezbalíš ani nafukovaciu pannu?“

„Tú dlažbu dnes vydrhneš, Albert!“ vypenil som. „A daj si pohov s chľastom, fakt je nutné nadrbať sa už na obed?“

Všetci sme tento víkend nasávali prvú ligu, ale iba on sa dokázal opiť aj vytriezvieť dvakrát za deň. Bol extrémne nesmelý, k peknej babe sa dokázal prihovoriť až od jedného promile. A keď k tomu došlo, hral to na drsného chlapa, z ktorého v sebe nemal ani za necht, takže sa inšpiroval dialógmi z akčných filmov. Zdôrazňujem, že *dabovanými* dialógmi, čiže to nemohlo dopadnúť inak ako katastrofou.

„Musím sa trénovať, aby som bol pripravený, keď prevezmem tatkov podnik,“ vyhlásil hrdým tónom.

Jeho otec bol jedným z najväčších producentov vína v krajine.

„V ktorom budeš *predávať* víno, nie ho slopať,“ pripomenul som s pohľadom upretým na Xéniin chrbát.

Jej dobronzova opálená pokožka ma vábila ešte viac ako včera za tmy. Na slnku sa krásne trblietala a voňala mandľami. Rozviazal som jej bikiny pod lopatkami a rozotrel na ňu opaľovacie mlieko. Pod mojím dotykom jej nabehli zimomriavky. Spokojne zapriadla.

„Vy to máte všetci super,“ povzdychla si. „Alberta čaká rodinný podnik, Tris pôjde do otcovej firmy a Peťa

prevezme mamin notársky úrad. Mňa žiadna firma doma nečaká.“

Ruka mi zastala na jej drieku. „Nie je to môj otec,“ skonštatoval som príkro všeobecne známu skutočnosť.

„Ale adoptoval si ťa, takže firmu dá tebe a Lukášovi.“

Lukášovi určite. Mne rovnako určite nie. A ja by som do nej ešte určitejšie nikdy nevkročil. To by som sa radšej živil čistením verejných hajzľov. Nemôže to byť horšie ako drhnutie záchodov po ožratých kamarátoch.

„Čo lamentuješ, Xena? Ešte nám chýbajú dva roky do maturity, potom sa uvidí,“ vyhlásila Petra a podľa toho, ako nastavila svoje telo proti slnku, téma sa pre ňu skončila.

„Nepotrebujem jeho firmu,“ vyhlásil som.

Mal som v pláne vyštudovať právo aj ekonómiu, aby ma nikto v živote nemohol podviesť. A potom investovať do výpočtovej techniky a do nových startupov.

„Budem investor. Finančný žralok. A také firmy, ako má on, budem jedávať na olovrant.“ Sklonil som sa ku Xénii a pošepkal jej do ucha: „A ty sa so mnou utopíš v prachoch.“

Vzhliadla ku mne ponad plece očarene a sľubne. Už aby bola noc. Dnes ju dostanem celú aj s jej malým chutným panenstvom.

„Bože!“ zaúpela Petra. „To decko začalo ziapať. Urob s tým konečne niečo, Tris! Toto nie je normálne.“

Hlasný detský spev dorážal do hudby môjho rádia. Ako na kolotočoch. Mal som toho tak akurát dosť.

Postavil som sa. „Hneď som späť.“

„Kam ideš?“ zamrnčala Xénia.

„Zavrieť tej malej klapačku.“

Vedel som, že ak nás susedia obťažujú zvukmi, môžem sa sťažovať. S mobilom v ruke som vybehol na ulicu. Bez váhania som vošiel na susedov pozemok. Poznal som každý jeho kút. Donedávna tu žila rodina s dvoma deťmi približne v mojom veku, takže celé detstvo sme sa spolu hrávali. Úzky kamenný chodník viedol k domu, ale ja som ho obišiel a zamieril do zadnej záhrady. Nechýbala mi drzosť, aby som našiel odvahu vybaviť si to s jej rodičmi.

Čím bližšie som bol k zdroju hudby, tým viac detská melódia naberala prevahu. Akoby zasraňa vedela, že sa blížim, prestala vyvreskovať.

Najskôr som len nenápadne nakukol spoza domu. Záhrada zívala prázdnotou, ak si odmyslím detskú hojdačku a ružový kočík pre bábiky.

Detská hudba sa náhle skončila. Ticho, ktoré sa rozhostilo, sa mi zazdalo zvláštne dusivé. Mal som dojem, že zastal vzduch. Zaváhal som. Odvaha ma nečakane opúšťala, vystriedal ju pocit nepatričnosti. Prebehol som očami po záhradnom nábytku a pootváraných sťahovacích škatuliach. Na stole bol tanier s nakrájaným melónom a starý reproduktor, z ktorého sa ešte pred chvíľou valili „dvaja kamaráti, čo si radi spievajú“. Francúzske okno odrážajúce neúprosné obedňajšie lúče bolo pootvorené.

Spravil som krok späť, keď zvnútra domu prenikol zúfalý detský krik. Prešiel mojimi žilami ako mráz.

Pomoc. Tá malá volala o pomoc.

Vyrazil som bez rozmyslu, vbehol do kuchyne.

Nad výlevkou sa skláňala mladá žena v žltých šatách a rukami zvierala svoj krk. Dusivo kašľala. Malé dievča siahajúce jej sotva po bok ju držalo za sukňu s vydesenou tvárou.

„Mami, čo ti je?“ kričalo. „Maminka!“

„Čo sa stalo?“ vyhŕkol som.

Keď si ma malá všimla, prekvapením sa jej rozšírili už tak obrovské oči.

„Maminka jedla a…“ Tvár sa jej skrivila strachom.

Zrak mi zablúdil na tanier položený na kuchynskej linke. Boli na ňom zvyšky jedla – zmes bôbu s hrachom a kus mäsa.

Jej matka sa dusila.

„Niečo ste vdýchli?“ spýtal som sa. Vyplašená prikývla.

Inštinktívne som ju párkrát udrel do útleho chrbta. Telo sa jej zvíjalo, ako sa snažila lapiť dych. Vytiahol som z vrecka mobil a vyťukal číslo záchranky.

Operátorke na druhej strane linky som nadiktoval adresu a opísal situáciu. Povedala, že sanitka príde do niekoľkých minút, no tu išlo o sekundy. Začala mi dávať inštrukcie prvej pomoci a mne v tej chvíli došlo, že tá žena bojuje o holý život a som to, doriti, ja, kto ju má zachrániť. Ja! Mal som jej život vo svojich trápnych šestnásťročných rukách a pred sebou iba sekundy. *Nezvratne. Krátke. Sekundy.*

Jej dcéra na mňa hľadela s očami plnými sĺz a nádeje. „Pomôžeš maminke?“

Srdce sa mi vyškriabalo do hrdla. Ruka, v ktorej som držal telefón, sa mi nekontrolovateľne roztriasla a ani ja

som sa už, *kurva*, nevedel nadýchnuť. Dívala sa na mňa vyplašená tvár, z ktorej vyprchával život. Jej oči ma úpenlivo prosili, aby som ju nenechal zomrieť. Mobil mi vykĺzol zo spotenej dlane.

Objal som ženu zozadu a stlačil jej brucho, ako mi kázala operátorka. Nepomohlo. Robil som to znova a znova, stále dookola. Jej tmavé vlasy sa uvoľnili zo spony a spočinuli mi na tvári. Obostrela ma levanduľová vôňa. Krátila mi dych, mal som pocit, že ma zadusí. Zrazu mi oťažela v náručí. Vedel som, čo to znamená. Zrútil som sa s ňou na zem. Jej dcéra začala hysterický vrieskať a moje vnútro vrieskalo s ňou, uväznené v šialenej panike. Žena sa nehýbala, oči mala zavreté. Detský plač vedľa mňa sa rozbalil do neznesiteľných výšok. Vrýval sa do mňa, trhal ma na kusy.

Otvoril som žene ústa, prilepil k nim svoje a vdýchol. Zopakoval som to ešte niekoľkokrát. Bezvýsledne. Začal som jej stláčať hrudník. Bezhlavo, mechanicky, bez zastavenia som striedal dýchanie a masáž, až som sám išiel na kyslíkový dlh. Jej telo sa otriasalo pod mojimi rukami, ale jej svaly zostávali uvoľnené, jej pokožka nadobudla sinavý nádych. Ten farebný odtieň a tá nehybnosť mi nedovolili zastať. Nevnímal som ani, že detský rev prešiel do tichého vzlykania. Prosil som, žobral, aby otvorila oči.

Keď vošli do kuchyne záchranári, od vyčerpania som sa prevalil na podlahu v okamihu, ako sa jej chopili.

„Vieš, čo vdýchla?“ spýtal sa ma jeden z nich.

„Niečo z toho,“ ukázal som bezvládne na poloprázdny tanier.

„Ako dlho je v bezvedomí?“ doľahla ku mne ďalšia otázka.

„Neviem… pätnásť minút? Neviem…“

Vybehol som von, ale nohy paralyzované šokom ma nevládali niesť. Zviezol som sa na schody verandy. Nedokázal som sa poriadne nadýchnuť.

Len nájsť ten poondiaty kyslík a zmiznem odtiaľto a zabudnem. Zabudnem, zabudnem, zabudnem…

Po nejakom čase mi na ramene pristála ťažká ruka.

„Bol si statočný, chlapče.“

Zdvihol som hlavu. Hľadel na mňa jeden zo záchranárov. Mal vážny pohľad.

„Ako je na tom?“

Na okamih odvrátil zrak, ale potom sa mi opäť pozrel do očí. „Berieme ju do nemocnice.“

Hrudník sa mi ako balón naplnil nádejou. „To znamená, že prežila, však?“

Muž sa na mňa silene pousmial. „Musíme veriť.“

A ja som ihneď pochopil jeho tón aj tragickú predpoveď v očiach odrážajúcu mnoho skúseností. Nikdy som nič nevypovedané neprečítal tak zreteľne ako beznádej, ktorú sa predo mnou snažil zakryť. Znova ma potľapkal po pleci a nechal ma samého.

Nezachránil som ju. Zlyhal som.

Pretože som bol iba obyčajný idiot, ktorý mal do toho dňa zakaždým totálne v paži, keď mu kedykoľvek ktokoľvek vysvetľoval, ako sa poskytuje prvá pomoc.

Z očí mi vytryskli slzy. Od potupnej hanby som hlavu skryl v rukách a zaryl ju medzi kolená. Prehĺtal som vzly-

ky a hnev, ktorý sa mi škriabal z hrude. Plakal som, akoby príval sĺz nemal dno, akoby mi v pľúcach rástol zúrivý netvor, ktorý ma požieral zvnútra.

Na schode podo mnou sa znenazdajky zjavili sandále. Malé belasé s nejasnými obrysmi, rozmazané mojimi slzami. Spopod remienkov vykúkali detské prsty, miniatúrne ako koráliky s olúpaným ružovým lakom. Vo vlasoch som ucítil dotyk. Jemne až bojazlivo ma pohladil. Umlčal som ďalší vzlyk a chvatne si utrel tvár. Až potom som zdvihol hlavu. Drobná ruka sa ihneď stiahla.

Veľké široké oči sa jej ešte trblietali od sĺz. Mali výraznú žiarivú farbu Zeleného plesa. Ohraničovali ich husté dlhé mihalnice, na ktorých koncoch sa držali kvapky ako rosa na pavúčej sieti. Na porcelánovobielej pokožke vyrážali červené fľaky od plaču. Jej tvár bola posiata zlatistými pehami a v tejto chvíli zvláštne pokojná, okrúhle detské črty uvoľnené.

Smrkla. So záujmom ma pozorovala. A ja som sa pozorne zadíval na ňu.

Nemohla mať viac ako šesť rokov. Letné zelené šaty s bielymi bodkami boli ufúľané a pokrkvané, ale dokonale jej ladili k očiam. Malý nos sa jej leskol od utierania, horná pera od sopľa a jej vlasy… nič podobné som ešte nevidel. Mali oslepujúco oranžovočervenú farbu ako zapadajúce slnko. Boli husté a divoké, v mäkkých lesklých vlnách sa uvoľňovali z vrkoča a padali jej do tváre.

Mierne naklonila hlavu. S nežným výrazom opäť načiahla ruku. Dúfal som, že sa mi chystá vyškriabať oči. Túžil som jej dopriať aspoň miniatúrne zadosťučinenie.

Namiesto toho ma maličká dlaň pohladila po tvári hebkým dotykom. Prisahal by som, že mi zastalo srdce.

„Neplač," šepla jemným detským hlasom. „Zachránil si maminku." Pokúsila sa o úsmev a povzbudivo pokývala hlavou, hoci sa jej brada chvela potláčaným plačom.

„Neboj sa," vzlykla, „zobudí sa."

Prudko, trasľavo som nabral vzduch.

„Ja som ju ne…" Včas som sa zarazil. Zahanbene som sa od nej odvrátil, slzy sa mi znova tlačili von.

A potom… sa nadvihla na špičky a objala ma.

Bolo to také nečakané, že sa mi zadrhol dych. Malé telo sa ku mne dôverne pritislo, krehké chudé ruky sa mi ovinuli okolo krku ako saténové stuhy. Na tvári mi pristáli jej strapaté, od potu zvlhnuté vlasy. Voňali harmančekom. Celá voňala kamilkami a medom.

Ustrnul som omráčený jej detským a zároveň neskutočne dospelým gestom. Na takú dôveru som nebol pripravený. Podvihol som ruky v úmysle vrátiť jej objatie, ale napokon som ich nemohúco zložil na kolená. Bál som sa jej dotknúť. Bol som ten posledný, kto ju mal právo utešovať a najmä koho mala utešovať ona.

No ešte viac som sa bál narušiť tento okamih. Akoby mal nejaký zvláštny posvätný charakter. Nepohnuto som vnímal nevtieravé, zachraňujúce teplo, ktoré do mňa vysielala, jej srdce bijúce rýchlo a horlivo len kúsok od môjho.

„Ďakujem," pípla tesne predtým, ako ju niekto odo mňa násilne odtrhol.

Týčil sa nado mnou zamračený chlap, dievčatko si ochranársky tisol k hrudi. Počas uplynulých týždňov som

ho iba párkrát zahliadol z diaľky. Podľa ryšavých vlasov som ho teraz odhadol na jej otca.

„Čo tu ešte robíš?“ zahrmel na mňa.

Vyskočil som na rovné nohy a zistil, že je odo mňa podstatne nižší.

„Pane, ja… je mi to ľúto. Vašu ženu vzali do nemocnice, lebo…“

„Viem,“ odsekol zatrpknutým tónom. „Volali mi do roboty.“

Bledé oči sa mu zúžili do nepriateľskej škáry. „Moja žena mala smolu, že v jej najhoršej chvíli bol poruke iba susedov farebný bastard.“

Šok ma znehybnil.

„Vypadni odtiaľto!“ prikázal. „Tvoja naničhodná banda ťa už vyčkáva pred domom.“

„Oco, nie!“ zakričala jeho dcéra. „Zachránil maminku, nesmieš byť na neho zlý!“

Keby vedela, ako veľmi sa mýlila, opľula by ma.

Otočil som sa na odchod, no zastavil ma jej nešťastný hlas: „Počkaj, nepovedal si mi, ako sa voláš!“

Ešte raz som sa na ňu pozrel. Otec ju odnášal do domu, no ona zo mňa nespúšťala zrak. Nebola to detsky nevinná naliehavosť na pehavej tvári, čo ma prinútilo odpovedať. Bol to pocit, že jej dlžím celý svet. Že jej musím dať, čokoľvek si zažiada.

„Tristan.“

„Tri-s-tan,“ vyslovila opatrne. Stavil by som sa, že to meno počula prvýkrát.

„Ja som Leila.“

Leila.

Jej mama sa z kómy už neprebrala. Zakrátko ju odpojili z prístrojov.

Od toho dňa som nezniesol vlastnú bezmocnosť a bolesť v Leiliných očiach.

Sľúbil som si, že ak ešte niekedy niekoho nestihnem zachrániť, bude to preto, lebo to bolo nemožné. Už nikdy kvôli mojej chybe.

Minulosť

1.

„Je zvláštne,
ako často do našich životov vstupujú cudzinci
a zanechávajú hlboký dojem.“

(Anonym)

Leila

Mama mi zomrela v lete pred mojím nástupom do základnej školy.

Ten deň bol ako každý iný, ničím výnimočný. Oco bol v práci a my dve sme si užívali júnové dopoludnie. Skúšala som novú hojdačku a s mamkou sme sa hrali na susedky. Ja som mala bábiku v kočíku a mamka mala svoju dcérku akože v škôlke. Rozprávala mi o nej, že je krásna a múdra, má nádherné ryšavé vlasy a zelené oči. Verila, že z nej raz bude baletka, lebo na to mala pohybový talent, pôvab a oheň. Potom išla variť obed a ja som si pustila Spievankovo. Tancovala som, spievala a pri tom som dospela k záveru, že z toho všetkého mám v sebe iba ten oheň. A aj ten hlavne vo vlasoch.

Vlastne naopak, ten deň *bol* výnimočný rovnako ako všetky pred ním, pretože som mala maminu lásku. Najsil-

nejšiu, najdôležitejšiu, najčistejšiu lásku na svete. Poklad, ktorý sa nedá ničím nahradiť.

To som pochopila v okamihu, keď som zistila, že mama už nikdy neotvorí oči, aby sa na mňa pozrela, ako to vedela iba ona. Tak, že som ani na okamih nepochybovala, že svet je svetlé, bezpečné miesto a je tu preto, aby som ho objavovala a mohla sa smiať, tancovať, hrať sa s kamoškami, ktoré nepokazili žiadnu zábavu, trucovať, odvrávať, zatĺkať neumyté zuby, tajne kradnúť nanuky z mrazničky a cukríky z poličky a potom všetkých presviedčať, že ich zjedol oco, piecť s mamou koláče len preto, aby som mohla vylizovať zvyšky sladkého cesta z misky, maľovať sa maminými šminkami, aby som zakryla pehy a aspoň trochu sa na ňu podobala, lakovať si nechty naružovo, aby bolo jasné, že môžem byť krásna aj napriek mrkvovým vlasom, učiť sa s mamou pesničky a tance, aby ma Spievanka a Zahrajko vzali do skupiny (veď ryšavé deti ešte nemali), a pri tom všetkom bude mama pri mne, hnevať sa bude vždy iba chvíľku, mojkať ma dlho, chápať ma trpezlivo, boľačky odstraňovať rýchlo, ľúbiť ma, aj keď neposlúcham, a ochraňovať každý môj krok obetavo až do nekonečného nekonečna.

Nekonečno trvalo len šesť rokov a pár dní. A ja som zrazu vedela, že už nikdy nič nebude ako predtým. V deň, keď sme ju pochovali, som verila, že aj môj život sa skončil. Nepoznala som život, v ktorom nebola ona. Taký neexistoval. Nebol možný. Veď bez nej som ani nevedela, ako dlho si mám umývať zuby (to ona mi vždy povedala, kedy už môžem odložiť kefku). Nedokázala som si ani

predstaviť, ako sa zaspáva bez toho, aby mi prečítala rozprávku a túlila sa so mnou.

Večer po pohrebe som sa otca spýtala, ako dlho si mám umývať zuby. Povedal „dve minúty“, a keďže som netušila, ako dlho trvajú minúty, pri umývaní som narátala päťkrát do dvoch, lebo dve sa mi zdali fakt málo, a išla som do postele. Zaspávala som s plačom a s otcovou kamerou, ktorá mala na boku malý displej. Dostali sme ju na Vianoce a veľmi sme sa tešili, keďže v tom čase ešte mobilné telefóny nemali foťáky. Oco povedal, že to je darček pre celú rodinu, ale potom som nerozumela, prečo ju mohol používať iba on. Tajne som ju vzala zo skrine v obývačke a skryla ju pod perinou. Púšťala som si dookola videá, kde bola mamka alebo aspoň jej hlas. Keď bol vankúš úplne mokrý, prevrátila som ho na druhú stranu.

V posteli som zostala aj celý nasledujúci deň a kameru som odmietala pustiť z rúk. Keď mi ju chcel oco zobrať, vrieskala som a pohrýzla ho do ruky. Mamka by sa spýtala, čo okrem rúk rado papá toto divé zvieratko. Oco mi vynadal, že som rozmaznané decko a nech si ho neprajem, ak sa tej kamere niečo stane, lebo bola drahá „ako sviňa“. Odpapuľovala som mu, že si vymýšľa, lebo tú kameru kupoval Ježiško a tak iba on môže vedieť, koľko stála. Vtedy oco radšej zavolal babku, aby sa o mňa starala, a on odišiel do roboty.

Babka s nami nemohla bývať dlho, lebo chodila do dôležitej práce. Čokoľvek, čo babka robila, bolo veľmi dôležité, takže som ju pri ničom nesmela rušiť. Nikdy nemala čas hrať sa so mnou, ale teraz mi to neprekážalo.

Na hranie som nemala ani pomyslenie. Všetko, čo som potrebovala, po čom som túžila a čo som milovala, bolo v kamere. Preto mnou ani nehlo, keď po pár dňoch babka oznámila, že sa musí vrátiť do práce.

Ešte predtým sa však rozhodla, že ma ostrihá nakrátko.

Úbohý oco si nevedel dať rady s mojimi vlasmi a babka ma pri česaní tak kmásala, že sa to zakaždým končilo krikom a plačom. Napokon som jej vždy utiekla a skryla sa v záhrade za živým plotom. Bol dostatočne vysoký a hrubý, aby na mňa nedosiahla a aby si pri svojich boľavých kĺboch netrúfla ho preliezať. Za ním už bolo susedovo pletivo, takže sa ku mne nevedela dostať.

Pokúšala som sa učesať sama, ale kefa sa mi jednostaj zasekávala v už vytvorených uzloch. Po pár dňoch moje husté vlasy vyzerali ako oranžová horda vlny, s ktorou sa týždeň hrali štyri mačky. Babka vyhlásila, že sa „toho" treba zbaviť, lebo keď budem chodiť do školy, nebude ma mať kto každé ráno česať. Krátke vlasy sú praktickejšie, rozhodla, a v mojom prípade aj zjavne nevyhnutné.

Keď sa na ďalší deň chystala ku kaderníčke, znova som sa ukryla za živý plot. Babka sa však tentoraz odhodlala (potrebovala si obnoviť fialový melír na svoju nehybnú trvalú) a začala sa driapať cez plot ku mne, častujúc ma rôznymi vyhrážkami v obave, že si kvôli mne – neporiadnej divoške – natrhne svoje nové tesilové nohavice z Tesca.

Už dávnejšie som si všimla, že v jednej časti je susedovo staré pletivo natrhnuté. Vytváralo malú dieru pre väčšiu mačku. Preto keď sa babka gymnasticky prekonávala a hrozilo, že sa naozaj prekoná, som prekĺzla na susedov

pozemok. Nezaobišlo sa to bez ujmy – o pletivo som si poškriabala ruku. Lenže čo bola otrava krvi oproti záchrane vlasov, ktoré mi mama každý večer s láskou prečesávala a ponárala do nich tvár, aby cítila ich vôňu?

No babku som podcenila.

„Dievčisko jedno nepodarené, myslíš, že mi utečieš?“ kričala na mňa.

Záhrada, v ktorej som sa ocitla, ponúkala zopár úkrytov. Schovala som sa za vysokým hustým kríkom, odkiaľ som mala dobrý výhľad. A to, čo som uvidela, sa mi veľmi pozdávalo.

Akoby som sa ocitla v nejakom zahraničnom seriáli o bohatých ľuďoch, ktorí mali v záhrade všetko, čo je na mestskom kúpalisku. Nízky zelený trávnik upravený ako koberec (po ktorom by som mohla chodiť bosá, lebo na rozdiel od nášho nemal ďatelinu, takže nehrozilo, že stúpim na včelu), veľký bazén, okolo neho ležadlá, slnečník, pod ním stolík s džúsom a dobrotami. Kúsok od bazéna bolo malé ihrisko s jedným basketbalovým košom. A na ňom vysoký chlapec v bermudách bez trička, ktorý práve vyskočil tak vysoko, že loptu jednoducho zastrčil do koša. Keď dopadol na zem, obrátil sa mojím smerom.

Preľaknuto som sa skryla. Srdce mi splašene bilo v hrdle aj v ušiach. Dlane sa mi spotili, až mi z nich takmer vykĺzla kamera.

Možno odišiel. Váhavo som sa znova pomaličky vyklonila… och! Neodišiel. A čo bolo horšie, s loptou zachytenou medzi bokom a predlaktím sa pozeral priamo na mňa. Spoznala som ho.

Tristan.

Od toho dňa, keď mamku odviezli do nemocnice, som ho nevidela. No často som na neho myslela. Na to, ako veľmi ju chcel zachrániť, aj keď ju nepoznal. Ako potom plakal. Bolo mi ho ľúto a zároveň som bola rada, že tam bol so mnou.

Aj keď sme si to ešte nepovedali, bol to môj kamarát. Mala som rada každého, kto mal rád maminku. Napríklad o babke som mala veľké pochybnosti. Keď si myslela, že ju nepočujem, pred otcom na nej stále hľadala chyby. Na mojej mamke, ktorá nemala žiadne chyby! Asi preto si ich babka v kuse vymýšľala.

Sledoval ma. Zdvihol jedno obočie, vyzeral pritom smiešne. Zachichotala som sa a aj jemu sa trochu podvihli kútiky úst.

„Tris!?“ ozval sa z domu ženský hlas. Prikrčila som sa a prestala dýchať.

„Je tu pani od susedov a tvrdí, že jej vnučka utiekla do našej záhrady.“

Ženu, ktorej patril príjemný hlas, som nevidela, zato som však visela pohľadom na Tristanovi. Úpenlivo som krútila hlavou a očami ho prosila, aby ma neprezradil.

„Sem do záhrady?“ zatiahol ľahostajným tónom. „To by som si všimol.“

„Presne to som jej povedala. Pôjdem jej pomôcť s hľadaním. Ide o to malé dievčatko, ktoré prišlo nedávno o matku, veď vieš…“ Ďalšie slová zanikli v dome.

Zabuchli sa dvere. Bola som zachránená. Predo mnou sa však objavili obrovské biele botasky s rozviazanými

šnúrkami, oveľa väčšie, ako nosil oco. Trochu bojazlivo som šplhala zrakom po celej postave.

Už keď som ho videla prvýkrát, neuniklo mi, že Tristan je trošku iný ako ostatní chlapci.

Bol veľmi vysoký a mal dlhé ruky (dlhšie ako moje nohy). Mal tmavšiu pokožku ako všetci ľudia, ktorých som poznala. Nie však takú, akú mali černosi v telke, skôr len akoby bol priveľa na slnku bez opaľovacieho krému. Jeho dlane boli bledšie ako zvyšok tela a také obrovské, že v nich schoval skoro celú basketbalovú loptu. Tmavé vlasy mal ostrihané kratšie ako trávnik v tejto záhrade. Jeho pery boli plné so širšie krojenou hornou vlnkou (rovnako ako mal jeden herec, o ktorom raz mamka vyhlásila, že má najkrajšie ústa a oco sa kvôli tomu celý večer odúval). Modrozelené oči, lemované rovným prísnym obočím, sa mi zdali hlboké a smutné. Práve teraz ma prenikavo skúmali a ja som uverila, že si prečítal všetky moje myšlienky aj z minulého týždňa.

„Prečo sa tu skrývaš s kamerou v ruke?“ spýtal sa tlmene.

„Babka mi chce dať ostrihať vlasy. Nakrátko,“ odpovedala som nebojácne.

„A videla si sa dnes v zrkadle?“

„Áno.“ Vystrčila som hrdo bradu, lebo som mala dojem, že sa mi chce vysmievať.

„Tak potom vieš, že babka má fajn nápad.“

Inštinktívne som si rukou skúsila uhladiť moje divoké hniezdo, no beznádejne.

„A to teda nemá!“ vyhlásila som do krvi urazená. „Babka a oco ma nevedia očesať, ale ja kvôli tomu nech-

cem vyzerať ako chlapec. V škole sa so mnou nebude nikto kamarátiť.“

Pomaly si kvokol. Začal si obzerať môj „účes“. Zavlnilo sa mu obočie a skrivil ústa, aby zatajil úsmev. Od hanby sa mi zapálili líca.

„Načo máš so sebou tú kameru?“ spýtal sa zrazu mäkšie a mne sa nahrnuli slzy do očí. Zadržala som ich, ani jednej som nedovolila vykĺznuť. Zízala som do zeme, aby si to nevšimol.

„Pozerám si v nej maminku,“ smrkla som.

Opäť na chvíľu stíchol a zhlboka sa nadýchol.

„To si si spravila pri preliezaní plota?“ ukázal na moju ranu.

Prikývla som. „Ale vôbec ma to nebolí, aby si vedel.“

„Tak to si väčšia hrdinka, ako býva obvykle Lukáš.“

Zdvihla som k nemu tvár. „Kto je Lukáš?“

„Môj brat.“ Ponúkol mi ruku. „Poď, ošetríme ranu a potom urobíme niečo aj s tými vlasmi.“

„Čo s nimi urobíme?“ overila som si. Hlavne nepoľaviť v ostražitosti.

Zasmial sa. „Skúsime ich zachrániť.“

Ruku som teda prijala, ale chytila ho iba za malíček, lebo sa mi akurát vmestil do dlane. Priviedol ma do krásnej kuchyne, v ktorej bolo všetko smotanovobiele a čisté.

Na veľkom jedálenskom stole stál tanier s naloženým jedlom. Za ním sedel chlapec s kučeravými hnedými vlasmi a bledou tvárou. Bol starší odo mňa, ale nie o veľa. Nejedol, len civel do taniera, ktorý ho prestal zaujímať v momente, ako ma zaregistroval.

„To je Lukáš," povedal mi Tristan a bez varovania vopchal ruky pod moje pazuchy. Zdvihol ma do výšky a posadil na veľký kuchynský ostrov. Od ľaku som kŕčovito k hrudi pritisla kameru.

„Lukáš, toto je Leila, naša susedka."

„Ahoj," hlesla som tichšie, ako by sa páčilo mamke.

Zdraviť sa má dostatočne nahlas, hovorievala. Lukáša to asi rodičia neučili, lebo iba zdvihol dlaň na pozdrav.

„Mama sa ešte nevrátila?" konverzoval jeho starší brat, kým po niečom pátral v zásuvkách.

„Nie," bolo všetko, čo Lukáš povedal.

Sústredene si ma obzeral, čo mi pripomenulo, že dnes nemám svoj najlepší módny deň. Zamrvila som sa a horúčava mi vystúpila až k ušiam.

Tristan ku mne podišiel s malým sprejom, aký používala aj mamička na moje boľačky.

„Môžeme ju na chvíľu odložiť?" Ľahko sa dotkol kamery. Váhala som iba krátko. Položil ju opatrne vedľa mňa. Chytil ma za lakeť.

„Trochu to zaštípe, ale vydrž, okej?"

Kývla som. Nastriekal mi na škrabanec poriadnu dávku. Od ostrej bolesti som pokrčila tvár, ale nepípla som. Pomaly a veľmi jemne mi ranu vyčistil tampónom. Všimla som si, že má pekne ostrihané a čisté nechty, nie ako otcovi kamaráti, ktorí nám pomáhali sťahovať sa.

Ranu prelepil veľkou náplasťou.

„Hotovo," žmurkol na mňa. „Páči sa mi, že nefňukáš."

„Ja nikdy nefňukám," ohradila som sa.

„Určite?" uškrnul sa. „Ani keď ti češú vlasy?"

Odmietla som odpovedať na takú zradcovskú otázku. Vtedy do kuchyne vkročila žena.

Bola upravená ako herečka. Karamelové rovné vlasy bez ofiny jej jemne spočívali na pleciach a krásne sa leskli. Biele šaty visiace na tenkých ramienkach splývali s bielou pokožkou a kopírovali jej štíhlu postavu hebko ako lupene. Malé, iba jemne nalíčené oči pristáli rovno na mne. Šok jej vystrelil obočie.

„Ach… nie je toto…?“

„Je,“ prerušil ju Tristan. „Nakoniec naozaj máme návštevu. Zoznám sa s mojou mamou, Leila.“

„Dobrý deň, teta,“ zatiahla som slušne, premýšľajúc, ako toto môže byť jeho mama, keď sa na seba nepodobajú. Mali iba rovnakú farbu očí.

„Môžeš mi hovoriť Elena,“ venovala mi rýchly úsmev a vážnym tónom dodala: „Všade ťa hľadáme. Musíš sa okamžite vrátiť domov, babka má o teba veľké starosti.“

Poklesli mi plecia. Tušila som, že keď sa do toho obuje nejaký dospelý, nožnice ma napokon neminú.

„Utiekla, lebo sa nechce dať ostrihať nakrátko,“ zasiahol Tristan.

Elena na neho nechápavo pozrela. „No a? O tom predsa nerozhoduje ona.“

„Ale možno keby si ju… čo ja viem?“ poškriabal sa na temene. „Učesala? Možno by sa potom nemuseli strihať.“

„Ja ťa nespoznávam, Tris! Kde sa to v tebe berie?“

Rozhodil rukami. „Prečo riešiš mňa? Mne na hlave nevybuchol granát!“

Poslednej vete som úplne nerozumela, ale zdalo sa mi, že znervóznel.

Elena zostala pokojná. „Nemyslím si, že iba aktuálny stav je problém. Potom, čo jej matka… ehm, skrátka ju nemá kto česať."

Tristan sa zamračil a prekrížil si ruky na prsiach. „A nemôžeš ju česať ty?"

„Ja? A to si ako predstavuješ?"

„Normálne. Každé ráno sem príde a ty jej spravíš účes. Vždy si chcela mať dcéru, tak teraz sa na to môžeš zahrať."

Vrhla som bleskový pohľad na Lukáša. Rovnako ako ja sledoval bez dychu diskusiu a z toho vzrušenia jeho bledá tvár nabrala trochu farby.

Elena si odkašľala a ja som vycítila, že sa schyľuje k boju. Ruky si založila v bok a sprísnila tón.

„Ak sa chceš hrať na hrdinu, v poriadku, ale to sa nerobí tak, že prácu deleguješ na svoju matku. Ja sa musím ráno postarať o vás dvoch, spraviť vám raňajky, desiatu…"

„Tak ma nejaký ten vrkoč naučíš a budem ti s tým pomáhať," vyhlásil Tristan pohotovo, akoby detské účesy boli bežná záľuba tínedžerov.

Elena zabudla zavrieť ústa. Potom jej znežneli oči. „Tris, pozri, chápem, že máš voči nej výčitky svedomia, ale…"

„Aj ja s tým budem pomáhať," ozvalo sa od stola.

Všetci sme ako na povel otočili hlavy k Lukášovi. Tristan s matkou na neho zízali, akoby mu narástla plutva.

„Ou… ou," habkala Elena, no ihneď sa spamätala. „Dobre. Leila, musím si na minútku pohovoriť s Tristanom. Hneď sme späť."

Niekde odišli a my sme s Lukášom osameli. Poobzerala som sa pozorne okolo seba. V porovnaní s našou kuchyňou mi tu chýbali črepníky s bylinkami, veľké nástenné hodiny, kvietkované koreničky… nebolo tu mamino teplo.

Nedovolila som, aby ticho trvalo dlho.

„Prečo tam sedíš a neješ?"

„Neznášam ryby. Ale nemôžem odísť, kým nedojem."

To sa mi zdalo obzvlášť kruté. *Nie je to týranie?*

Zoskočila som z ostrovčeka a pristúpila k stoličke oproti Lukášovi. Postavila som sa kolenačky na sedadlo a telo posunula po stole bližšie k nemu. Takto zblízka som objavila, že má jasnomodré veselé oči, aj keď sa tvári ponuro. Jeho vlasy mali presne taký odtieň gaštanovej farby, po akej som vždy túžila. Jeho pokožka bola bezchybná, hladká bez jedinej pehy. Ďalší dôkaz, že mne pánbožko nadelil pehy za všetkých. Hrozná nespravodlivosť. Ani Lukáš však nemal s Tristanom spoločnú jedinú črtu.

„Prečo ťa nútia jesť, čo nechceš?" spýtala som sa pošepky, aby nás nepočul tyran detí. Mohol by byť nablízku.

„Lebo ryby sú dôležité pre mozog, obsahujú *mega* nenasýtené kyseliny," odpovedal s vážnou tvárou.

Bradu som si podoprela dlaňami a zamyslela sa. Hm, tak potom to asi nie je týranie.

„Ináč, ani ja neznášam kyslé ryby, tie sú zo všetkých rýb najhoršie," prispela som do debaty svojou skúsenosťou s kyselinami.

Lukáš sa rozosmial. Nechápala som, čo je na tom smiešne, ale celá rada, že prestal byť vážny, som mu to prepáčila. Dokonca som sa s ním podelila o môj tajný trik.

„Keď musím zjesť niečo protivné, zapchám si nos, zavriem oči a až potom to vopchám do úst. Rýchlo to požujem a predstavujem si, že jem marshmallow[1]. A je to!“

Lukáš napichol na vidličku kus grilovanej ryby, zavrel oči, prstami si stisol nos a váhavo ju vložil do úst. Rýchlo ju požul a otvoril oči.

„Funguje to!“ zvolal tak nadšene, akoby tomu predtým neveril.

„Pochyboval si?“ odfrkla som frajersky, ako som to videla v telke robiť decká v seriáli *Safari*. „Ja nikdy nevydržím tak dlho sedieť na stoličke a nič nerobiť. To radšej zjem hocičo, aj chobotnicu.“

Kým sa vrátil Tristan s mamou, tanier bol prázdny.

„Leila, rozhodla som sa skúsiť to, ak súhlasíš, že k nám ráno budeš chodiť na účes,“ oznámila mi Elena prívetivo.

Nedokázala som odpovedať, lebo sa mi srdce naplnilo radosťou a teplom, dvoma pocitmi, ktoré ma opustili, odkedy som prišla o mamku. Bezmála som zapišťala a podskočila, ale ovládla som sa. Mohli by sa vystrašiť a rozmyslieť si to. Tak som len horlivo prikývla.

„V poriadku, zájdem teda k vám a babke navrhnem toto riešenie. A potom dáme do poriadku tvoje vlasy.“

---

1 Marshmallow [čítaj: maršmelou] – anglický výraz pre nadýchaný penový cukrík

Ohromene som kvočala na stoličke. Cítila som iba nesmiernu vďaku, že do školy nepôjdem ako ryšavý chlapec, lebo to by som bola ešte škaredšia ako ryšavé dievča.

Naklonila som hlavu. „Ďakujem."

Dúfala som, že to stačí, aby pochopili, ako veľa to pre mňa znamená.

Stratiť maminku bola tá najhoršia vec, aká sa mi kedy stala. No nemať v škole kamarátov by bola tiež nevysloviteľná tragédia. Vtedy som tomu naozaj verila.

Elena mi vlasy umyla a dala na ne veľa kondicionéru, aby sa jej zauzlené guče ľahšie rozčesávali. Pritom som sa jej posťažovala, že neviem, ako dlho trvajú dve minúty, a ona mi prezradila, že mi stačí počítať dvanásťkrát do desať. Onedlho mi však Tristan daroval malinké presýpacie hodiny, ktoré sa presypali presne za dve minúty.

Od toho dňa každé ráno v presný čas som sa so škatuľkou gumičiek a sponiek prešmykla cez plot. Tristan v ňom urobil väčšiu dieru, aby som sa už neporanila. Na každú rannú návštevu som sa tešila. Tristan sa naučil robiť najkrajšie vrkoče a Lukáš mi zasa vedel rozčesávať vlasy najjemnejšie zo všetkých.

Postupne som sa cez plot predierala nielen ráno, ale aj poobede po škole. Elena bola ku mne vždy láskavá. Dvere, ktoré pre mňa otvorila v prvý deň nášho stretnutia, nechala „otvorené" nadobro. S Lukášom sme chodili do rovnakej školy, a hoci bol odo mňa o dva roky starší, nikdy sa ku mne nesprával povýšenecky. Dokonca sa ani nehanbil, že sa kamaráti s babou. Chodil na baletný kurz, čo som neskôr po rokoch považovala za znamenie od mamky zo

samého neba. Elena moju chuť vyskúšať baletné hodiny privítala s nadšením, a tak sa zo mňa a z Lukáša stala nerozlučná dvojica. A nielen v baletnom súbore.

Po čase som si uvedomila, že napriek mamkinej smrti sa môj život ešte neskončil. Elena bola starostlivá a dokázala zabezpečiť všetku ženskú logistiku, ktorú malé dievča potrebuje. Z Lukáša sa stal môj najlepší priateľ, blízky a milovaný ako brat.

A Tristan?

Tristan si vzal všetko, čo ostalo v tieni.

2.

„Sloboda nie je nič iné,
ako šanca byť lepším.“

(Albert Camus)

O tri roky neskôr

Tristan

Z hlbokého dna ma ťahal prerušovaný, monotónny zvuk. Pokúsil som sa ho ignorovať, no neustával. Náhle sa však skončil a vrátilo sa sladké ticho. Ponoril som sa späť do hĺbky.

„Tris, prečo ešte spíš?“ Leilin zvonivý hlas prerazil moju spánkovú clonu.

Zastonal som s tvárou zaborenou do vankúša. „Už idem…“

„Preboha!“ ozvalo sa vedľa mňa pobúrenie, ktoré mi pripomenulo, že v posteli nie som sám. „Ako si dovoľuješ len tak sem vtrhnúť?“

Pri prvom slove som ešte zaváhal, ale po tejto vete som si bol už istý aj so zavretými očami. *Petra.* Vybavilo sa mi, že som s ňou v noci sexoval. Trikrát.

„Zvonil mu budík pred dvadsiatimi minútami a on je stále v posteli!“ prskala Leila.

„No a? Čo si ty jeho matka?“

Nemusel som otvoriť oči ani ústa. Leila takéto strelecké výmeny zvládala ako prvotriedny kanón.

„A kto si mu ty, keď ho necháš zaspať na tréning?“

Nehovorím? S prehľadom.

Petra zalapala po dychu a hnev obrátila na mňa: „Ty jej dovolíš sa so mnou takto baviť? Samozrejme, že som ten budík vypla, lebo kto normálny sa ním nechá budiť v sobotu ráno?“

„Plavecký šampión, ty trúbka!“ Treskli dvere.

Áno, späť k božskému tichu.

„To je neuveriteľné, čo si tá sopľaňa dovoľuje. Podľa mňa jej priveľa toleruješ. Čo tu vlastne robí takto skoro ráno?“

Taaak nič. S tichom som sa rozlúčil.

„Asi raňajky.“ Zívol som.

„U vás robí raňajky deväťročné decko?“

Petrine nekonečné otázky ma aspoň vykopli z postele. Jedinou útechou mi bolo, že onedlho strčím hlavu pod vodu, kde je zaručene zmysluplné ticho.

„Iba keď mama nie je doma a nestíham na tréning.“

Mama s Rudom boli určite ešte na trhu ako každú sobotu. Otvoril som okno dokorán a zamieril do sprchy.

„Je drzá ako ploštica.“

„Ty si ju urazila prvá.“ Zavrel som sa v kúpeľni.

S Petrou sme sa rozišli približne pred rokom. V dobrom. Jeden druhého sme boli nasýtení. Začal som s ňou

chodiť na stužkovej. Na rozdiel od iných báb mi dosť dlho odolávala (možno aj preto, lebo som istý čas spával s jej najlepšou kamarátkou Xéniou), takže keď konečne podľahla, vydržal som s ňou niekoľko mesiacov, čo bol môj suverénny rekord. Potom prišli prijímačky. Ja som drvil medicínu, ona právo, čas sa zmenšil na nulu a náš vzťah vyšumel dostratena.

Až kým sme sa včera večer po celom roku nezrazili v Machnáči. Vyzerala bohovsky. Opálená pokožka, krv a mlieko, veľké pevné prsia, zlaté vlasy a modré oči, ktoré mi celý večer sľubovali spoločné porno… ak by som ju nepretiahol, spáchal by som zločin proti ľudskosti. Len som si ani za boha nevedel spomenúť, prečo som to musel urobiť *trikrát*!

Kým na mňa tiekla studená voda, môj mozog sa pokúšal o reštart. Diagnóza: žalostná strata alkoholickej imunity. Oficiálne som vyšiel z formy. Dve-tri pivá a ráno mi v lebke tancoval folklórny súbor v drevákoch. Niet sa čomu diviť, môj prvý ročník na medicíne som prežil v hardcore trojuholníku: bazén, posilňovňa a skriptá z anatómie.

No dobre, a sex. Veľa sexu. Praktizoval som ho diskrétne, aby som nikoho neurazil dojmom, že zbieram skalpy. O nič také nešlo, bol to medicínsky zákrok a počas skúškového v podstate otázka holého prežitia. Akademické nároky a dvojfázové tréningy mi lisovali mozog do kocky, potreboval som ventil.

Normálny vzťah mi nehrozil. Vyžadoval si totiž takú tú vzácnu vec, ktorej sa hovorí pozornosť. A na to som

nemal kapacitu. Úplne ma okupovali moji dvaja psychopatickí partneri: medicína a plavecký tréner. Navzájom sa neznášali, žiarlili na seba a cucali zo mňa život. Spočítané, podčiarknuté – bez častého sexu by mi preplo.

Keď som minulú sezónu domov priniesol medaily z juniorských majstrovstiev Európy, môj tréner prišiel o zvyšky zdravého rozumu. Začal do mňa vkladať nieže obrovské nádeje, ale rovno slovenské plavecké sny niekoľkých generácií. Lenže tento rok som prestúpil k mužom. A v mužskej kategórii som už nesúťažil s deckami, ale s genetickými mutantmi, ktorí majú namiesto pľúc žiabre.

Nastúpil som na režim čistého šialenstva. Pondelok: budíček v nekresťanskú hodinu, hodina v posilňovni, dve hodiny v chlórovej vode, potom beh na prednášky a večer repete v bazéne. Utorok a štvrtok: plávaj alebo umri (dvakrát denne). Streda a piatok: trojboj kondička, bazén, činky, prekladaný skriptami. V sobotné rána som žmýkal posledné kvapky energie a v nedeľu predstieral, že som živý.

Kvôli tomuto kolotoču som úplne pochoval basketbal aj karate. V podstate hneď po tom, čo som dosiahol čierny opasok, som z klubu zmizol ako nindža v dyme. Obetoval som plávaniu priveľa, aby som sa tesne pred národným šampionátom opil a do postele nasťahoval svoju bývalú, ktorá mi ochotne vypne budík.

Petra ma v izbe čakala už oblečená. Dokonca mi ustlala posteľ.

„Vďaka," kývol som smerom k úhľadne upravenej prikrývke. Pôvodne som zamýšľal nechať ju rozostlanú, aby

sa poriadne vyvetrala po nočnom maratóne, ale zahryzol som si do jazyka.

„Viem, že súťažne plávaš, ale netušila som, že si šampión," povedala, kým som sa obliekal. Vytasila zmierlivý, dokonca previnilý tón, ktorý znamenal, že si túto noc chce zopakovať.

„Nerieš." Rázne som otvoril dvere a gestom jej ponúkol prioritu.

V kuchyni to vyzeralo ako po výbuchu v cukrárni, ale dobre to tam voňalo. Leila s Lukášom robili dolky. Sporák bol celý okvackaný od cesta, po linke obsypanej cukrom sa povaľovali škrupiny vajec, špinavé nádoby a náradia.

„Panebože," hlesla zhrozená Petra. Váhavo sa posadila ku kuchynskému ostrovu, kde akurát Lukáš vypínal sporák.

„Prišli ste práve včas!" zvolal nadšene.

Môj brat sa odo mňa nemohol viac líšiť. Mal iba jedenásť rokov, ale pečenie bola jeho vášeň skoro rovnaká ako balet a kreslenie. Mňa žiadny tanec, pri ktorom sa nevyzlieka krásna žena, nezaujímal, v kreslení sa mi vývoj zasekol v piatej triede a kuchyňu som neznášal. Vždy som sa v nej zdržiaval minimum času – zjesť a vypadnúť.

Posadil som sa vedľa Petry a nechal sa obsluhovať o dekádu mladšími deťmi. Leila pred nás položila taniere s príbormi, rôzne druhy marmelády, misku šľahačky a tvarohu.

„Máme aj horúcu čokoládu, kto by chcel," oznámila a chrbtom ruky si z tváre odhrnula prameň vlasov. Nad hornou perou a na čele sa jej vyzrážali kvapôčky potu.

Pousmial som sa. To boli jej typické príznaky pracovného zápalu, najmä keď nemala svoje divoké vlasy stiahnuté do uzla, ale ohraničovali jej drobnú tvár a pokrývali celý chrbát.

„Vonia to famózne," usmiala sa Petra na Lukáša, Leilu odignorovala.

Brat k nám posunul misu doliek. Váhal som. Môj jedálniček pred ranným tréningom bol prísne obmedzený a sladké dolky doň rozhodne nepatrili.

Stretol som sa s Leiliným pohľadom. Vedela, nad čím premýšľam. „Spravím ti smoothie?"

Pozrel som na hodinky a pokrútil hlavou. Už nebol čas. Naložil som si dolky, zmierený, že ma budú ťahať ku dnu bazéna.

„Hmmm, sú úžasné," rozplývala sa Petra. „Chrumkavé na povrchu a vnútri ľahučké."

„To je náš recept. S Leilou sme ho vyšperkovali. Roky skúsenosti, chápeš," machroval Lukáš.

„Môžeš mi ho dať?" Petra si oblizla prst a cmukla pri tom.

Lukáš sa polichotene zaškeril, ale Leila to zarazila. „Nemôže."

Neušlo mi, že brat na ňu nechápavo fľochol, ale vzápätí vystrúhal spriaznený výraz. Títo dvaja boli zohratí ako austrálske akvabely – nenechali si narušiť ten svoj synchrón, ani keď jeden z nich zaimprovizoval.

Petra sa tvárila zaskočene. „Prečo?"

Leila vyčarila nevinný úsmev, ktorý som dobre poznal. Skrývala za ním lotrovinu.